

Những Chuyến Xe Bên Em

Contents

Những Chuyến Xe Bên Em	1
1. Chương 1 + 2	1
2. Chương 3 + 4	3
3. Chương 5 + 6	5
4. Chương 7	7
5. Chương 8 (kết)	10

Những Chuyến Xe Bên Em

Giới thiệu

Tác giả: Trang Sơ Thể loại: Hiện đại, hài hước, âm áp, Ôn nhu bá đạo công x Tạc mao ngọc thụ, HE.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhung-chuyen-xe-ben-em>

1. Chương 1 + 2

Chương 1:

“Bác tài!!! Dừng dừng aaa!!!!”

Vận hết nội công, lấy đà nhảy nhanh vào... Phù... may mà vào kịp...

Chẳng là, hôm nay Trần Thịnh Nam dậy muộn a, cái tội đêm qua cứ căng mắt ra đọc quyển đam mỹ mới mua tới tận 3 giờ sáng... Hầy, biết sao được, lỡ dẫn thân vào con đường hủ nam không lối về rồi mà...

Ngó ngang dọc một hồi, thở dài thườn thượt... song, mắt Thịnh Nam liền sáng như đèn pha!! May quá hàng cuối còn thừa một chỗ!! Lặng xăng lăng xăng đi xuống, vừa mới mở miệng nói, liền bị cướp mất lượt.

“Đứng đi, cấm ngồi cạnh tôi.”

... Chưa gì sáng ra đã gặp thằng điên. Hôm nay số đen như chó mực rồi!

“Anh dở à??? Tưởng có cái mặt đẹp thì có quyền hả?? Tưởng mình là cái rồn vũ trụ, bố thiên hạ à??? Thức tỉnh đi! Đây là xe bus! Phương tiện di chuyển công cộng!”

Ấy mà chẳng có chút xi nhê nào, Thịnh Nam đành trực tiếp dùng hành động, ngoan cổ chen vào liền bị thanh niên kia túm lại kéo ra, cổ chen tập 2 bị túm ra tập 2, cổ chen tập 3 bị túm ra tập 3,...bla...blo

Cuộc chiến giữa hai người mới kết thúc cho đến khi chiếc xe dừng bánh.

Haizz!!!! Mụ nội nó!! Đến luôn trường mất rồi!! — — — Biết vậy thà đứng còn hơn!!! Huhuhu!! Tự dưng đi chơi kéo co với thằng đại kia huhuhu!! Hao tổn quá nhiều tinh lực!

“Mày nhớ mặt tao.”

Nói xong Thịnh Nam hậm hực rời đi.

Cậu thanh niên kia lảo đảo đứng dậy, một vài người xung quanh vội đi đến đỡ lấy.

“Thiếu gia cẩn thận.”

“Kia là đồng phục trường nào?”

Hai người kính đen nhìn nhau, vất óc ra nhớ lại.

“Hình như... là của trường cấp 3 nào đó...”

Gật gật đầu, thanh niên tiếp tục ngồi xuống, hướng cái nhìn ra xa.

Bất giác nơi khoe môi đã cong một đường mảnh.

Chương 2:

“Hihihi, cháu chào bác, ngày mới thuận lợi.”

“Chắc, hôm nay bão dông rồi, thảo nào đi sớm thế.”

Cười hì hì, Thịnh Nam nhanh chóng tìm được vị trí thuận lợi - hàng cuối ít người chú ý, là chỗ gần cửa kính.

Hí hửng lôi từ trong cặp ra, một cuốn đam mỹ dày cộp, khẽ mở trang đầu tiên....

Haaaaa!!! Mùi giấy thơm quá aa!!! Aaa!! Xúc động quá đi aa!! Không nở dở trang nữa aa!!!

Điên cũng đủ, vẫn là dở tiếp để đọc.

Để tăng thêm hấp dẫn, nhét thêm cái headphone vào tai, bật mấy bài cổ phong.

Thịnh Nam đọc đến mu muội, mọi sự vật xung quanh cậu như dần mất dạng... cậu đang say trong thế giới riêng của mình, say trong bể tình trai trắng yêu nhau... thật là...

Cho đến khi, cái cảm giác nhạc dần nhỏ rồi tắt, Thịnh Nam mới nhận ra mình vừa bị giật headphone!!

Cậu bắn quát lên: “Cái em gái mày!! Mày làm cái con lợn gọi đòn gì thế??? Mà... a ... xin lỗi... cháu xúc động quá.”

Tránh đi cái nhìn ái ngại của mọi người, Thịnh Nam ngoan ngoãn ngồi xuống, mông vừa chạm ghế lập tức bị người nọ túm tay kéo ra.

“Cái xxxxx!! Mày muốn gây chiến đúng không??? Trả tai nghe cho tao rồi yên phận đi!”

Phải dùng tính kiên nhẫn 10 năm rèn luyện được, Thịnh Nam mới dè nén không cho mình gào lên nữa, đành nói nhỏ.

Gì chứ?? Phá đâu không phá ngay đúng lúc ông mày đang phiêu thì phá?? Có biết anh thụ dễ thương đang bị ngược quần quai không??

... Giờ nhìn kĩ mới nhận ra là thanh niên hôm qua. Chắc kiếp trước nó ngồi ghế này xong bị tiêu chảy đến chết nên mới giữ chấp niệm sâu sắc với vị trí này.

Được, coi như anh rộng lượng, không chấp nhặt.

Giật lại headphone, hất tay đang túm lấy mình, cậu tự giác đi ra toan nắm lấy tay nắm thì lại bị thanh niên kia túm lại.

Orz! Cái abcxiz tổ nội abvduvdkdbjxbdjdbdkdk!!!!

“Này, bạn nhỏ này hằng năm có được dẫn đi khám định kì không thế??? Anh mày nhường cho chỗ rồi còn muốn gì? Được voi đòi hai Bà Trưng luôn à??”

Trái với biểu tình đòi ăn cả thế giới của Thịnh Nam, thanh niên kia phi thường bình tĩnh, nói.

“Tôi là Trịnh La Đăng, ngồi với tôi.”

“Là bố thiên hạ à?? Tưởng muốn gì là...”

Công nhận thằng nhãi này khỏe ghê, cứ tùy tiện túm một cái là Thịnh Nam hết đường thoát.

Bất lực ngồi cạnh.

2. Chương 3 + 4

Chương 3

“Bác tài!! Dừng dừng!!! Aaaa!!”

Thi triển 18 thế uốn éo lượn lợ, vắt vẻo bám trụ. Thịnh Nam lại một lần nữa thành công bắt được chuyển xe bus.

“Ai ui!! Bác ác lắm! Bác gõ đầu cháu!!”

“Nguy hiểm chết bà mi đấy!”

Cười gượng gạo, hôm nay lại đi muộn... Haizzzz hết chỗ cũng chẳng trách ai được, đành ngoan ngoãn cầm lấy tay nắm, thâm liệt kê ra tác hại đáng sợ của đam mỹ.

“Ê.”

Đam mỹ là chất gây nghiện, là chất kích độc rất nhanh làm biến đổi sắc tố não thành màu đen....

“Này!”

Đam mỹ là con sâu đục khoét ngân khố, là con mọt ăn tiền....

“Trần Thịnh Nam!”

Đam mỹ là....

“Ê, sao chú mày biết tên anh?”

Trịnh La Đăng vô cùng không hài lòng với câu hỏi của Thịnh Nam, ra là cậu ta biết mình gọi này giờ nhưng cố tính bơ.

Tùy tiện bắt lấy tay đang treo của Thịnh Nam, hấn kéo cậu xuống thẳng “vị trí thuận lợi” - “vị trí độc đam mỹ an toàn.” mà cậu hằng mơ ước!! Nhấn vai cậu ngồi xuống, còn mình thì lẳng lặng đứng cạnh.

Lại theo thói quen mở cặp lấy đam... Trần Thịnh Nam chậm lại, tự mắng mình không biết xấu hổ!!

“Này, không cần đâu, cậu ngồi đi.”

Vừa mới nhắc mông lên liền bị ấn trở lại.

“Anh ngồi đi, tôi là đàn ông, không sao.”

“Cái gì? Tôi cũng là đàn ông!!!”

Cậu sừng cồ đứng lên lại bị ấn xuống tập 2.

“Không, anh là con trai.”

“Cậu thì hơn tôi cái gì mà là đàn ông??”

Cười khê, La Đăng vu vơ nói: “Nhìn còn tưởng nữ sinh chưa đến tuổi dậy thì ngực phẳng đét, đàn ông cái gì...”

Ai biết câu nói đó đã chương 1 cú mang sát thương cực lớn đưa HP của Thịnh Nam về -10000 Đây chính là điều cậu hận nhất trên đời này!!

Hảo hảo!!

Đứng đi! Đứng cho mi mỗi cho mi lùn hết khinh người nhé!

Đã thế đừng kêu anh mày không khách khí! Hứ!!!

Được một lúc lại thấy áy náy, ngược lên nhìn hấn... thì, ánh mắt hai người trực tiếp chạm nhau. Đó giờ hấn ta toàn nhìn cậu sao??

Ho khan một cái, cậu liếc mắt sang trái tránh đụng chạm, nói.

“Hay cậu ngồi lên đùi tôi đi.”

Nhận lại là tiếng cười ha hả của hấn, phụ họa là tiếng xì xào của mấy em nữ sinh hàng trên... mấy con hủ nữ chắc luôn!!

Thịnh Nam hận không thể đào hố chui xuống!!

Ôm mặt đỏ lựng vùi đầu vào sách.

“Đợi anh dậy thì rồi hẵng nói câu này, ngoan ngoan.” - Nói rồi La Đăng rất tự nhiên đặt tay lên mái tóc cậu xoa xoa.

Chẳng hiểu sao không thể đứng lên hất tay hấn, gào to: “Ông mày lớp 11, dậy thì lâu rồi!!”. Nhưng thôi, nói nhỏ nhỏ coi như có thanh minh là được rồi.

Chương 4:

Mang tâm trạng vô cùng vui vẻ, Trần Thịnh Nam huyết xáo bước vào xe buýt .

“Ái chà, có bạn gái hay sao mà yêu đời thế??”

Theo phản xạ, cậu nhanh nhẩu đáp, trêu đùa lại: “Thay vì có bạn gái, cháu thích có bạn trai, hihi.”

“Phải rồi, mày mà đi cùng con nào thì người ta nghĩ là đôi tỷ muội chứ người yêu cái gì... hahaha.”

Đấy, cứ thích lôi nỗi đau thầm kín của người ta ra để vũ nhục thì vui lắm hay sao??? Hừ!! Con người với nhau có cần ác độc vậy không chứ??

Nhanh chân đi đến, đặt mông ngồi cạnh La Đăng, Thịnh Nam tiếp tục huyết sáo, trưng ra cái bản mặt rất phồn như thể muốn cả thế giới ghen tỵ với mình.

Khê liếc liếc thấy hấn không có động tĩnh gì, rất mất hứng, liền gợi ý.

“Đó cậu biết tôi đang vui hay buồn?”

Gập quyển sách lại, La Đăng nói.

“Ồ vui.”

“Bingo!!! Tôi đang rất vui!!!”

Xong, hấn cũng chẳng nói thêm lại đưa chỉ số cao hứng của Thịnh Nam hạ về 0.

“Không hỏi tại sao tôi vui à??”

“Tại sao?”

“Hí hí!!! Ta đây mới mua được quyển đam này aaa!! Số lượng có hạn aaa!!!”

Cũng đã thêm vài lần ngồi với La Đăng, cậu đã sớm tự tin khoe cá tính, tự thao thao bất tuyệt về bản thân là một hủ nam trong sáng.

Hắn gật gật đầu cho có lệ, cố tình nói nhỏ với âm lượng vừa đủ nghe: “Cứ tưởng có người trốn trại quên uống thuốc.”

“Quân tử không đo lòng tiểu nhân, anh đây coi như chưa nghe gì.”

Tháo một bên tai nghe, nhanh nhẹn nhét vào tai của hắn, Thịnh Nam bắt đầu bài diễn thuyết về bài hát.

“Bài mới của Winky Thi đấy!! Hay không?? Bài này gọi lên....bla... blo...”

Cứ say sưa diễn thuyết, Thịnh Nam chẳng biết hắn này giờ căn bản không có nghe, thật ra chỉ chống cằm nhìn cậu nói, đôi mắt khẽ động theo chuyển động của môi cậu.

“Thế nào??”

“Đẹp lắm.”

Cậu thật cao hứng mà!!

“Bingo! Tình yêu của họ thật đẹp!!”

Kết thúc bài diễn cũng là lúc chuyển xe dừng lại.

Vội vã nhét đam vào cặp, Thịnh Nam cười tươi vẫy vẫy tay tạm biệt hắn.

Tay hắn theo đó cũng dơ lên... hắn thấy là lạ đành thu về.

3. Chương 5 + 6

Chương 5:

“Mai được nghỉ rồi đúng không?”

Đang đu đưa người, Trần Thịnh Nam chìm trong tiếng nhạc nên vô tình lơ La Đăng.

La Đăng cầm lấy smartphone của cậu, nháy cái đã mở được pass, tắt ngay nhạc đi.

“Sao thế?” - Dù sao cũng lơ lơ nên cậu cũng chẳng giận, tiếp tục mở nhạc nhưng để âm lượng nhỏ.

“Mai thứ 7, nghỉ chưa?”

“Này, cậu có được đi học hay không mà hỏi lạ thế? Có phải tiểu học đâu mà nghỉ thứ 7, ngốc!”

Thấy sắc mặt hắn trầm xuống... Thôi rồi, có khi hắn ta không được đi học thật... Chắc gia cảnh nghèo nàn lắm đây mà... Haizzz mình thật là ác độc, sao nỡ chà đạp nỗi đau trẻ em nghèo.

Vội vã cười hở cả hàm trên hàm dưới, Thịnh Nam vỗ vỗ vai hắn an ủi.

“Không sao cả, cậu đẹp trai khoai to không lo chết đói! Chủ nhật này tôi mới được nghỉ, sao thế?”

Sắc mặt hắn mãi mới vớt vát được chút tinh thần, đưa cậu tờ giấy nhỏ.

“Mai đứng đó, đi chơi với tôi.”

Đáng lẽ là mai Thịnh Nam hẹn với đám bạn quyết chiến một trận game cho ra trò, nhưng mà nghĩ nghĩ. Nhìn hắn trông đến là cô đơn, chắc hẳn có bạn mấy đâu, đầu cậu lóe lên cái cảnh hắn ngồi ngốc ngốc một mình bên mái nhà tranh rách nát, lòng ghen lại nên là vui vẻ gật gật đầu đồng ý.

Xe dừng bánh, cậu sắp sửa rời đi, thì thấy cặp nặng, thì ra trong vô thức hắn đã nắm cặp Thịnh Nam, gấp gấp ho khan, La Đăng phát tay ra hiệu đuổi cậu đi.

“Yên tâm đi, tôi rất giữ lời đó!”

Vui vẻ quăng lại một câu như vậy rồi Thịnh Nam mới đi.

Chủ nhật, cậu đến so với hẹn sớm hơn 5 phút a!! Chẳng là tốt qua đấu tranh tư tưởng dữ dội, đau lòng cất quyển đam mỹ vào két sắt, nhủ lòng mình ngủ sớm để dậy sớm!! Không được lỡ hẹn a!

Và, Thịnh Nam đã thành công như vậy đấy!

Từ xa... Ôi mẹ ơi chói lóa quá đi!!!

Hoàng tử xứ nào đây?? Phải chăng đây chính là hiện thân của trai đẹp bị trục xuất???

Dùng tay đập ngực bùm bụp ngăn đi cái cảm giác nóng nóng, hồi hộp lạ thường... và tất nhiên là cảnh báo cho cái tim đang đập loạn kia!!

“Nói thật đi!! Tiền đâu ra mà mua quần áo xịn thế này??”

Hắn chán ghét quát lên một tiếng mới làm bọn con gái im lặng, chạy hết sạch.

Cúi đầu ghé tai sát môi cậu.

“Nói lại, nghe không rõ.”

“Tôi nói là tôi ghen tỵ với cậu!”

Hắn vui vẻ đưa tay xoa xoa đầu cậu như xoa xoa đầu cún nhỏ, thuận tiện bắt lấy tay cậu kéo đi.

“Trời ạ!!! Hai thằng con trai nắm tay nhau đi giữa thanh thiên bạch nhật còn ra thể thống gì???”

Aaa!! Đám hủ nữ kia đàn vơ điện thoại ra chụp kìa!!

“Im xem nào, có bao người mơ còn không được tôi nắm.”

Thịnh Nam lẩm bẩm: “Tôi không hiểm lạ”. Thật ra thì từ nhỏ cậu cho rằng cái cảnh nắm tay nhau đi trong phim rất sến xẩm, giờ mới được thực nghiệm.

Quả là không tệ.

Hai người lượn qua lượn lại bao hàng quán, công viên cũng quất, sở thú cũng đi,...,

Đang ngồi trên tàu lượn, hắn bất chợt ngã đầu lên vai cậu, tay hắn nắm chặt tay cậu hơn. Cậu cũng tự nhiên ngã đầu lên đầu hắn.

“Trời, cái trò con nít này mà anh cũng chóng mặt được. Ngồi yên đây, tôi mua chút gì nhé.”

Đi được một lúc, cậu không an tâm quay lại vỗ nhẹ lên vai hắn động viên vài câu rồi mới đi.

Lúc quay lại chỉ thấy vệ sĩ nhà hắn nói hắn có việc về trước.

Hầy, đành vác về mặt vui buồn lẫn lộn về nhà.

Chương 6:

“Bác tài à, cháu sẽ nói cho bác nghe về đại dương xanh.”

“Cút dùm, này giờ mày lải nhải điếc tai lắm rồi!”

“Cháu sẽ hát bác nghe bác nghe bản tình ca cháu với bác. Ta sẽ.... Ok, đừng nóng, cháu ngồi ngoan mà.”

Dè chừng cái dép tổ ong sẽ đập vào đầu, Trần Thịnh Nam buồn chán nhìn cuốn đam đã mở, không nuốt nổi lấy một chữ, mặc đây là cuốn “Phi Hữu” - Tác giả Lam Lâm cậu cực yêu thích.

Cất lại quyển đam mỹ vào cặp, buồn chán kéo đi kéo lại khóa cặp.

Buồn chán đơng đưa chân.

Buồn chán chống cằm, nghiêng nghiêng mái đầu nhìn ra cửa kính.

“Đường chật ních, có gì hay mà hân cứ ngắm suốt nhỉ?”

Nhìn sang bên phải, nơi hân thường ngồi, giờ thì hân không có ở đây.

Bỗng cậu thấy trống vắng quá!

Lại mở cặp lôi ra cuốn đam mỹ, vùi đầu vào đó.

Phải đến khi bác tài hỏ tâm cốc cho một cú vào đầu nhấc xuống xe mới định thần lại, lưu luyến nhìn lại chỗ ngồi rồi rời đi.

Ngày hôm sau vẫn y hôm ấy.

Ngày hôm nữa vẫn y hôm sau.

Cả một tuần 7 ngày vắng hân.

Trịnh La Đắg hân mới hôm nào còn đi chơi vui vẻ với cậu cơ mà?? Giờ đâu rồi?? Lặng lẽ bốc hơi không thêm báo tiếng nào ư??

“Ui ui nhìn tiểu thụ kìa.”

“Hây... Lão công của bé thụ vô tâm quá đi! Sao nỡ để bé thụ bơ vơ chốn đông người!”

“Hây, trách ai nỡ vẽ lên chữ tình, thêu lên chữ yêu... hí hí.”

Nghe cái đoạn đối thoại trên, cậu không khỏi bật cười, hủ nữ ngày càng nguy hiểm và đông đảo. Hủ nam như mình tốt nhất cứ che kín thân phận là ổn.

Ngẫm lại đoạn đối thoại ấy, hai chữ “tình yêu” liền hiện lên.

Cậu hài hước cho rằng, với cái cử chỉ, hành động của cả hai nếu đang sống trong đam mỹ, 200% Trịnh La Đắg và Trần Thịnh Phong đã thành người yêu của nhau rồi.

Nhưng mà... có thể không? Hân và cậu biết đâu bất ngờ trở thành người yêu thật?

Vội đưa tay xua tan cái viễn cảnh vừa hiện lên, Thịnh Nam cảm thấy trình độ ảo tưởng của mình sắp ngang ngửa mấy con bé kia rồi.

Lại không nhin được nhìn bên phải.

Hân đi đâu rồi, có chút.. chỉ là một chút nhớ hân thôi!

Vừa xuống xe đã gặp ngay vệ sĩ bữa trước.

Vệ sĩ chưa kịp nói đã bị cậu tranh mất.

“La Đắg đi đâu rồi?”

“Thiếu gia có việc bận chuyển lời xin lỗi cậu.”

“A... không sao. Vậy hân có...” - Có đi chuyển xe này nữa không?

“Mai... mai thiếu gia vẫn sẽ đi, cậu đừng lo.”

Mãi vui mừng, cậu không có để ý sắc mặt trầm buồn của vệ sĩ.

4. Chương 7

“Oa, La Đắg aaaa!!!!!! Tôi tưởng cậu bốc hơi khỏi nhân thế aaaa!!!!”

Hào hứng vòng hai tay qua cổ, ôm chầm lấy hân, Thịnh Nam không mấy may quan tâm đến ánh mắt xung quanh đang nhìn.

Thịnh La Đăng cũng phối hợp vòng hai tay qua eo ôm lấy cậu.

“Sao, nhớ không?”

Cậu ăn ngay nói thật, đáp xanh rờn: “Ôi nhớ muốn chết, còn muốn bỏ đi xe bus đấy!”.

Đáp án nhận được khiến La Đăng không nhịn được liềm cong khóe môi thật dài. Ôm xiết cậu hơn.

Khi tiếng hủ nữ rú lên ngút trời, cậu mới xấu hổ đẩy hấn ra.

Hai người kề sát vai nhau, cùng nhét chung headphone.

“Ngoài kia có gì vui mà cậu hay ngấm vậy?” - Thịnh Nam lấy tay chỉ ra ngoài cửa kính.

“Ngốc, là tôi ngấm anh.”

Cái câu đó hấn nói ra dễ dàng quá khiến cậu thẹn đỏ mặt, cái gì cũng không nói.

Đến khi xe dừng ở trạm cuối cùng, ngó thấy cả bác tài cũng xuống thì thấy lạ? Không chạy xe sao?

Lập tức có một người mới lên thế, tiếp tục cho xe chạy.

“Biết tin gì chưa?”

Hấn ngồi bên, thiếu điều nhìn cậu.

“Gi?”

“Kẹo sữa mikita được làm từ sữa!”

Hấn phì cười, vươn tay xoa rối tóc cậu.

Lần đầu tiên Trần Thịnh Nam bắt lấy tay hấn ngăn lại khiến hấn sững sốt.

Cậu cẩn thận nâng tay hấn, ghé sát cánh môi, khe khàng đặt lên chiếc hôn.

Rồi ngẩng đầu lên, cánh môi anh đào xò ra nụ cười rạng rỡ.

“Biết tin gì chưa?”

“Rồi.”

“Tin gì?”

“Cái người tên Trần Thịnh Nam yêu tôi.”

Cậu nháy mắt, nhanh nói tiếp.

“Sai rồi! Không chỉ riêng tôi, mà là cả hai chúng ta đều yêu nhau!”

“Ảo tưởng phát sợ.”

“Giờ tôi hôn cậu đấy, không tránh là cậu yêu tôi, mà tránh th—”

Cậu bị cái hôn dồn dập của hấn nuốt trở về vế sau. Hai con người điên cuồng hôn nhau trên chuyến xe buýt vắng lặng, vì hiện tại, chỉ có hấn và cậu, chỉ riêng hấn và cậu thôi không còn ai ở trên xe cả.

Không gian tĩnh lặng, thời gian ngưng đọng, họ cảm nhận sâu sắc tiếng tim đập loạn của nhau.

Nhưng mà, hạnh phúc không lâu. Không lâu, không trọn vẹn.

Vì đó là lần cuối cùng cậu và hấn ngồi bên nhau trên chuyến xe bus.

Từ sau ngày đó, cậu không còn thấy hấn nữa, cậu tự nhủ hấn có việc bận, nhưng mà 1 tuần trôi qua, 1 tháng trôi qua, 1 năm trôi qua rồi 2 năm.

Ghế phải vắng hấn. Ghế vắng người trống trải, tim vắng bóng người lạnh lẽo.

Thời gian không hề thiên vị cho cậu đứng lại chờ ai cả, cứ vô tình chạy thôi.

Thấm thoát 5 năm trôi qua tẻ nhạt.

Có thể làm gì ngoài nhớ đâu? 5 năm sống trong nỗi nhớ.

“Chúc mừng nhé, giờ thì chính thức thành bác sĩ rồi! Phát biểu cảm tưởng đi nào!!”

Nhận lấy mic từ tay bạn học, cậu cười nhẹ.

“Ồ vui lắm a~ nhưng mà, tao thấy tao làm ca sĩ hay hơn bác sĩ đấy!!”

“Ngưng ảo tưởng, ngon mày hát đi!!”

Chọn đại lấy một bài, Thịnh Nam bắt đầu hát.

”...Tôi đi lòng vòng thành phố

Lang thang ở mỗi góc hẻm con đường

Tôi đi lục tìm và

Bối tung lên một trời kí ức

Tôi đóng cửa lòng cài khoá

Leo lên tầng cao khóc đến nghẹn lời

Nỗi nhớ thật đầy

Phố xưa hanh hao gầy gò

...Cứ đi về trên những chuyến xe

Buồn tênh mỗi ngày....

Ngày tình hấp hối trôi

Mình tôi thôi mùa đi mất rồi

Hong khô thêm

Những nỗi cô đơn vội êm....

Đã có bao giờ bạn thấy cô đơn chưa

Một buổi chiều tàn vội vã

Loay hoay giữa những nỗi niềm

Của riêng mình

Cuộc đời ai cũng đã có

Những câu chuyện rất thật

Và tôi cũng đã có

Một nỗi buồn thật đẹp.”

(Tôi có một nỗi buồn thật đẹp - Phạm Hồng Phước.)

Bước ra khỏi quán karaoke, Thịnh Nam dựa người bên gốc cây gần đó, phóng cái nhìn đuổi theo chiếc xe bus vừa chạy ngang qua.

Đàn cười nhạt rời đi.

Nếu bạn hài lòng với kết BE này thì nên dừng đọc ở đây, nếu chưa thỏa mãn thú... à tinh thần thì hãy sang chương kế để đọc.

Rất cảm ơn <>

5. Chương 8 (kết)

“Bác sĩ Nam, bệnh án các thứ thế nào? Viện trưởng vừa...”

“Anh yên tâm, xong cả rồi.”

“Chắc, cảm ơn cậu giúp tôi nhé, mà xe cậu hỏng rồi đúng không? Tôi đưa cậu về?”

“No, thanks. Anh đi mà đón nữ hoàng của mình đi.”

Mỉm cười chào tạm biệt, cậu thông thả rời đi.

Đứng ở trạm chờ, Thịnh Nam bắt đầu hoài niệm tháng ngày còn là học sinh, sinh viên... Hầy, phát khóc mất thôi.

Xe đến, chậm rãi đi lên.

“Bác tài, còn nhớ cháu không?”

Bác tài khi những năm ấy đến giờ vẫn vậy, chỉ là tóc đã thêm vài sợi trắng.

“Cái mặt nữ sinh kia có hóa thành tro tào cũng nhận ra!”

Đẩy đẩy, cái kiểu chọc ngoáy nổi đau người khác mãi không sửa!

Thịnh Nam không lựa góc cũ để ngồi nữa, trực tiếp ngồi hàng đầu gần bác tài.

“Trước cứ lông bông suốt ngày, giờ trưởng thành rồi nhỉ, có vợ con gì chưa?”

“Cháu mới có 25, tuổi xuân phơi phơi vợ con làm gì cho mệt.”

Bác tài nheo mắt, nói lại: “Bác quên, phải hỏi là lấy chồng chưa mới đúng nhỉ!”

“Sao bác biết hay vậy! Bác điều tra cháu!”

“Ông mày thèm vào, trước mày với thằng nào còn thuê cả xe bác mày hôn hít thây!”

.... WTF!!!!!! Ra là hẩn thuê!!! Aaaa!!! Thảo nào đến trạm cuối rồi xe vẫn chạy!! Không ai đuổi xuống!

Lại nhắc đến hẩn, tìm cậu ẩn ẩn đau, xong mới dần lắng xuống. Kì thật cậu đang phân vân có phải mình thật sự gay khi đã thử hẹn hò với vài người đàn ông nhưng không hề có chút hứng thú...

Hầy, thật vi diệu.

“Cậu là Trần Thịnh Nam??”

Giật mình quay ra sau, câu trên là của cậu trai ngồi sau hỏi cậu.

“Vâng?”

Lúc này cậu trai mới bỏ kính ra, một đôi mắt đen sâu hoắm, sắc hết như mắt... hẩn khiến cậu có chút bối rối.

“Cậu còn nhớ Trịnh La Đăng chứ?”

Sao có thể quên đây?

8 năm quý báu của tôi vẫn không thể xóa nhòa này!

“Vâng, có gì sao?”

“Tôi là anh trai em ấy. Cậu có thể dành chút thời gian để nói chuyện không?”

Nhìn ánh mắt cương nghị kia, cậu thầm biết không có khả năng từ chối rồi...

“La Đăng bị bệnh.”

Tưởng như một giây vừa rồi tim cậu ngừng đập.

“Bệnh gì?? La Đăng bị bệnh gì??”

“U não.. em ấy có một khối u não... thật ra ông nội tôi cũng bị u não, nhưng bố và tôi không hề có dấu hiệu nào của u não nên đã mừng, tưởng nó không di truyền mà chủ quan. Thật ra em tôi sớm đã có những dấu hiệu của u não, nhưng nó sống khép kín, lại ít khi bộc lộ ra... nó cứ giấu nhem đi. Xong, khi nó đột nhiên ngất đi trên đường về nhà mới vội vàng đi khám mới nhận ra... La Đăng... đối với nó, khoảng thời gian có cậu ở bên là mảnh kí ức quan trọng nhất trong cuộc đời nó. Tôi biết, những lần đi chuyến xe bus này cốt chỉ để lên lút mua thuốc giảm đau giấu đi tất cả... Nó ra đi trên mặt vẫn là nụ cười, anh chắc chắn là nó nghĩ đến em nên mới vậy... Đâu có rảnh nhớ đến ông bố, thằng anh này... Chắc, tình yêu dẫm đạp tình thân mà...”

Tuy chưa nói hết, nhưng anh vẫn dừng lại đợi cậu lau nước mắt.

“Nó nợ em một lời yêu, chỉ có lời này thôi cũng không có khả năng nói được, lại phải để anh trai nói hộ... Nó thật nhút nhát hay ngu ngốc?”

Cố gắng lắm mới ngừng khóc được, nghe đến đây Thịnh Nam càng khóc lợi hại hơn, không kiêng nể há miệng gào thật lực.

Hắn ấy, hắn từ đầu đến cuối là thằng khốn nạn!

Cái thằng rảnh ruồi mới đầu không cho cậu ngồi rồi lại cưỡng chế ép cậu ngồi!

Cái tên luôn hờ hững với vui tao nhã của cậu!

Hắn! Trịnh La Đăng ấy! Cái tên ấy là người mà Trần Thịnh Nam yêu!!

Hắn không nói lời nào bỏ đi xe bus, không một lời chào bỏ rơi cậu.... Hắn đi rồi, hắn đi rồi.

Đến khi tiếng khóc lạc âm, cái rát ở cổ họng mới khiến cậu im im đi.

“Cám ơn em, rất cám ơn em..... đã cùng anh diễn một cảnh rất đạt!!! Em khiến anh tự tin về trình độ diễn sâu của mình!!! Há há há!!! Lựa chọn theo ngành điện ảnh là quá đúng!!”

Mặt cậu nghệt ra... vô cùng thốn! Thế tất cả chỉ là hư cấu???

“Khụ, thật ra nó có bệnh là thật nhưng mà 8 năm qua chữa xong bên Mỹ rồi, giờ đang điều hành một chi nhánh của công ty Trịnh Dương ở bên đó. Nó nhờ anh qua đây đưa em qua đó để... cưới, ngốc ạ.”

Mụ nội nó!!!

Làm ông mày tụt cảm xúc thảm hại!! Hồng hết hình tượng bác sĩ điềm đạm thanh cao rồi!!

Ghét nhất tên Trịnh La Đăng!

À, nhầm, yêu nhất!

_____ Chính văn hoàn_____

T/g: Có thể coi là HE thay vì OE đúng không :v

Tung bông cho tác phẩm thứ 4 được Sơ hoàn thành tử tế :v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhung-chuyen-xe-ben-em>